

НА VI. КОНГРЕСІ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

(З доповіді голови Виконкому Комінтерну т. Н. Бухаріна.)

(Продовження.)

БІЛЬШЕ УВАГИ СЕЛЯНСЬКОМУ ПИТАННЮ.

Далі питання про організацію, які нам співчувають. Якщо правильно, що ми наближаємося до катастрофічних подій, хоч ми й не можемо визначити коли саме, якого року й у який момент вони настануть, — було б абсурдом вгадувати наперед тут строки, — то ми в кожному разі повинні зрозуміти, що саме за такої перспективи питання про допоміжні організації мусить відігравати велику роль. Може ми примушені будемо в ближньому майбутньому окремо аналізувати питання про селянський рух і про таку організацію, приміром, як Сельінтерн. Наслідки виборів у Німеччині й Франції довели нам, що в селянських країнах наш вплив не зріс, а швидше впав, до того ж й у Франції, й у Німеччині. Це важливий симптом.

Звісно, наша робота серед селян по багатьох передових соціалістичних країнах нелегка. Та треба зважати, що саме селянські когорти використовуються в боротьбі проти нас, і не можна також спускати з ока, що буржуазія з гарячковою енергією працює в цій галузі. Щоб завоювати селянські маси, буржуазія робить усе можливе, тоді як комуністичні партії трохи забули про роботу серед селянства. По деяких країнах ми прога-

вили момент, — згадаємо великий селянський рух у Румунії. Правда, нашу комуністичну партію в Румунії було розгромлено, але ніхто не сигналізував, що ми взагалі стоїмо перед такими великими подіями в Румунії, і Комінтерн у цілому, і Виконком теж того не передбачали, не вжили своєчасно потрібних заходів, а це — велика промашка, навіть коли врахувати, що становище було дуже тяжке, що не було майже ніяких зв'язків то-що. Ці події проходили поза впливом нашої партії. Отже, ми повинні зробити відповідні висновки, що до селянського руху по всіх балканських країнах — щодо селянського руху не тільки в Румунії, а й у Югославії, Болгарії тощо, а також і в Польщі.

Ми повинні зосередити велику увагу на селянському питанні і з цього погляду мусимо допомогти Сельінтернові перетворитися на справжню живу організацію. Я не можу скласти вам звіту про діяльність цієї організації, але мушу сказати, що вона має більш-менш пропагандистський характер, що її робота переважно полягає у видаванні різних матеріалів, а організаційні зв'язки її велими недостаточні. Чисельність цієї організації дуже незначна, хоч вона й має деякі успіхи.

Я гадаю, що не досить підтримуємо ми й таку організацію, як антиімперіалістична лі-

ПОЄДНАННЯ ЛЕГАЛЬНОЇ РОБОТИ З НЕЛЕГАЛЬНОЮ.

Що-до досвіду нелегальної роботи, то по багатьох країнах він у нас чималий. Такий досвід маємо ми в Польщі, по балканських країнах, в Італії, а тепер і в Японії; нарешті є багатий досвід у Китаї і т. д. Деякі партії ще не мають такого досвіду; це стосується в першу голову партії західно-європейського пролетаріату. Але, товариші, наступ на нашу партію тепер збільшуватиметься. Наша французька братня партія уже почула, що їй загрожує в майбутньому. Атаки на нашу партію позови загострюватимуться. Немає найменшого сумніву, що безпосередньо напередодні того, як виникнуть війни й навіть за деякий час перед тим, наші партії впаде низка виключних законів. Це — безперечно. Це треба заздалегідь передбачити. А тому вже нині треба закласти фундамент наших підпільних організацій, особливо у флоті, в армії то-що.

СИМПТОМ БЮРОКРАТИЗМУ.

У зв'язку з цим я хотів би ще зазначити деякі наші хибні. Мені здається, — й мушу отверто про це заявити, — що останнім часом не лише в нашій партії, у В.К.П.(б.), а й багатьох партіях зміцнілись симптоми бюрократизму; часом це виявляється в централізмі керівництва, у цілковитій відсутності будь-якої ініціативи в місцевих організаціях то-що. Централізм, звісно, потрібний, потрібний центральний провід. Центральні комітети повинні бути могутніми провідними органами. Це елементарна істина. Та в нас часто-густо міс-

цеві організації не виявляють ініціативи, у низових осередках не завжди б'ється живчик політичного життя, багато кампаній і янтарів профспілкової боротьби відіграють велику незначну роль в низових осередках. Функціонери та рядові члени ведуть роботу дуже мало розуміючи, і середпартійне життя захоплює справді дуже часто лише коло функціонерів. Це велика хибна. Ця хибна поєднана з іншими хибними. Ми беззастанно проповідуємо: похваляйтеся кадри, залучайте нових людей до керівництва, втягуйте нових людей у партійні кадри. Та ці нові люди не можуть упасти до нас з неба готовими практиками, вони дістануть виховання в процесі інтензивного партійного життя не лише функціонерів, а й партійної маси. Якщо нам не пощасть ліквідувати ці хибні, добирати та підбирати нові партійні кадри буде вельми тяжко, — коли немає живого пульсу життя в низових верствах, партії дуже тяжко забезпечити успішний добір та підбір провідників чи партійних кадрів. Якщо оглянути оком з'їзди партії і конгреси Комуністичного Інтернаціоналу, не тяжко бачити, що відсоток рядових робітників, які беруть у них участь, не збільшився. Тут теж виявляється тенденція до того, щоб надсилати представників виключно партійних функціонерів, професійних та платних функціонерів партії. Ця тенденція тут перед очима.

БОРІТЬБА ЗА ПОЛІПШЕННЯ КАДРОВОГО СКЛАДУ.

Ще кілька слів про культурно-політичний рівень наших партій, партійних кадрів, про

методу середпартійних дискусій. Тут знову є невідповідність між об'єктивними потребами членської маси й здатністю та кваліфікацією наших партійних кадрів. Мені здається, що ми ігнорували цілий ряд теоретичних завдань, що наші партійні кадри надто мало працюють над навчанням, літературою надто мало відповідає об'єктивним потребам сучасності, ми надто мало часу віддаємо навчанням, не досить глибоко та вдумливо працюємо питання, і це позначається на методах дискусії. На попередньому конгресі пленуми й вже говорив, що наші середпартійні дискусії значною мірою полягають у кидаванні ударних слів, і виявляють недосить вдумливе ставлення учасників дискусії до обговорюваних проблем. Робити операції з ріжками ухваляючи — цього ми добре навчилися, це ми блискуче робимо, а що-до справжнього вивчення проблем, справжньої аргументації, а не механічної боротьби з ворогом, — цього ми ще в потрібній мірі не навчилися.

Тимчасом, кожний дальший крок на шляху розвитку нашої партії вимагає від нас поглиблення нашої політичної думки, обдуманого лагівування та маневрування й реагування на кожну нову ситуацію. Це — одна з істинних проблем. Нам погляд ми повинні приділити серйозну увагу нашому теоретичному рівневі, кращій постанові нашої преси та піднесенню навчання в наших партіях.

(Далі буде.)

Товариші! Приєднуйте нових передплатників для "Українських Робітничих Вістей"!

РОКОВИНІ ПОВСТАННЯ ВІДЕНСЬКОГО ПРОЛЕТАРІАТУ.

В неділю 15. липня рік тому назад пролетаріат у Відні поклав працю й вийшов з фабрик на вулиці заперестувати проти австрійської реакції та її юстиції, яка вбивство робітника не уважала за злочин і випустила фашистських вбивців. Не тільки буржуазія австрійська, але також буржуазія всіх капіталістичних земель дрожала страхом перед тим, що буде робитися. Бо-ж віденське робітництво, спровоковане поліцією, приймало бій, ставило барикади й запалило будову краєвого суду. І як всюди там, де робітництво стоїть в гострій й рішучій боротьбі з буржуазією, знаходяться соціальні демократичні зрадники, так і у Відні поста вилися соціальні демократичні провідники отверто на сторону буржуазії й дали приказ соціал-демократичному оборончому союзові, щоби разом з поліцією стріляв до демонструючих робітників.

Буржуазія при допомозі австрійської соціал-демократії здавила кроваво повстання віденського пролетаріату. Проліта кров робітників впаде на голови соціал-демократичних зрадників, які дуже жадували втрату одного буржуазного поліція, але для десятків забитих і тисяч поранених робітників не мали жадного милосердя.

Споминаємо нині перші роковини героїського бою віденських робітників і всіх тих, хто в цій бою принесли жертви. Ми переконані, що працююча класа осягне, попомо попередніх невдач та уступлення, остаточну перемогу над своїм класовим ворогом!

Вічна пам'ять хай буде упавшим в цій нерівній бою! Хай живе боротьба за остаточну перемогу!

ВЕСНЯНА КАЗКА.

Композитор Вериківський закінчив новий балет під назвою "Весняна казка". Балет написано на сюжет драми Олеси тієї назви. Балет має піти цього сезону в Харкові і Києві. Крім того композитор Вериківський, за замовленням ДВУ закінчив 3 тріо Спєногова, додавши до них фортеп'яновий супровід.

ВИНОВНИКИ ВБИВСТВА САККА Я ВАНЗЕТІ.

Суддя Теер, який засудив на смерть невинних Сакка й Ванзеті.

Фулер, мільонер-губернатор штату Массачусетс, який відомився стріляти вбивство Сакка й Ванзеті.

КУПУЙТЕ "КАПІТАЛ" К. МАРКСА

Подаємо до відома всім нашим організаціям й читачам робітничо-фермерської преси, що наше видавництво отримало й оголошує на продаж

ПЕРШИЙ ТОМ КАПІТАЛУ

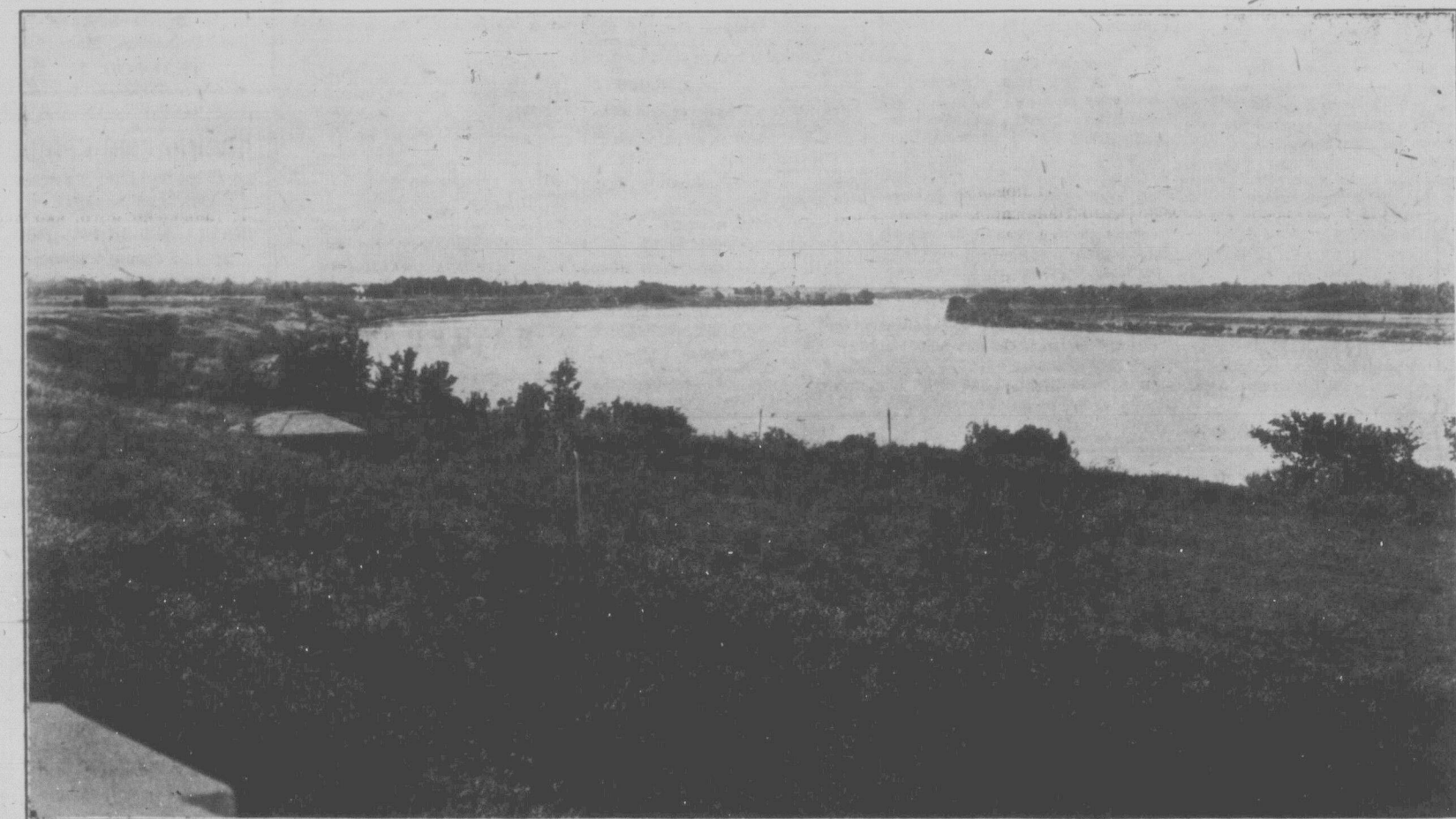
КАРЛА МАРКСА В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.

"Капітал" отримано вже кілька тижнів тому назад, однак ми його на продаж не проголошували, бо він був ще не опрацьований. Зараз "Капітал" опрацьований і замовлення разом з грішми засилайте на нище подану адресу.

Ціна в гарній оправі з золотим відтиском на окладинці виносить лише \$2.50.

Отримано обмежену кількість примірників, тому спішіть з замовленнями. Книжка великого формату, на гарному папері й має з передмовою 490 сторін друку.

THE WORKERS & FARMERS PUBLISHING ASS'N
Cor. Pritchard & McGregor Sts., — Winnipeg, Man.

ВІД З ТЕРАСИ НОВОКУПЛЕНОГО БУДИНКУ-ПРИЮТУ Р.З.Т. НА ЧЕРВОНУ РІКУ І ОКОЛИЦЮ В ПІВНІЧНОМУ НАПРЯМІ. ПЕРШІ ПУБЛІЧНІ ОГЛЯДИНИ БУДИНКІВ І ПІКНІК НА ЦІЙ ФАРМІ ВІДБУДУТЬСЯ В НЕДІЛЮ, 26 СЕРПНЯ 1928 РОКУ. НА ПІКНІКУ ГРАТИМЕ ДУТА ОРХЕСТРА, ПРОМОВЛЯТИМУТЬ ПРОМОВИ І ПРИЙМАТИМУТЬСЯ ЧЛЕНІВ ДО Р.З.Т.

ДЖИМ ТУЛІ.

ЖЕБРАКИ ЖИТТЯ.

АВТОБІОГРАФІЯ БОСЯКА.

Переклав І. Ю. Кулик.

Нарешті я сказав:

— Та я вже напевно зроблю собі викидні звідки, але шкода все-таки деяку братву тут кидати.

— Ну так що-ж? — Бил піднявся при цих словах. — Ти-ж не можеш їх забрати з собою. Забудь всі оті штуковини — це-ж юрдиністика та й годі.

— Так, мабуть, що твоя правда, — промовив я невпевнено.

Бил глянув так, ніби його страшенно здивувала сама вже думка, що якийсь там осілий хлопчак у цьому мізерному містечку зважається мати сумніви до його тверджень. В його голосі був виклик, коли він заговорив.

— Та я таки думаю, що моя правда! Ще-б пак не моя! Ге! Я таки знаю дещо. Не а понеділок зроблений.

Я втихомирив його розпити про босяцьке життя. Це полоскотало юнакову амбіцію. Він розповів мені багато річей, що їх правдивість підтвердив мій пізніший досвід.

— Як ти колись підеш у мандри, хлопче, то не давай старим тремпам вживати тебе за "со-

суника". Ти знаєш, ті старі тюті такі ледячі, що й почуватися самі не наважаться, хоч би їх скрутило. Ну, от вони й підбирають молодих хлопчат та вчать їх жебрати. Вони знають, що люди скорше дадуть дитині, ніж їм. Багато людей жаліє дітей із простягнутою рукою. Старі тремпи звуть хлопців своїми шукарами. Чимало ще я міг би тобі поради надавати.

З заходу почулося сирену паротягу. В повітрі загуркотів галас вагонів. Він вібував по рейках перехрестя.

Великий паротяг засифонив по рейках, тягнучи за собою червоні вагони. На даху першого вагона сидів кондуктор, держав папіро в руці й оглядав краєвид. Я задрив йому.

Юнак щільніше затягнув шнур від шкур'яної латки на оці й відкидаючи назад плечі, побіг за паротягом. Гукнувши "На все, хлопче, бувай!", він скочив на потяг на диво хутко й махнув жовтою від тютюну рукою, коли потяг уже котився, минаючи стрілки, до Ліни.

РОЗДІЛ II. ПОСВЯТА.

За кілька тижнів я подорожував товарним потягом до Мучі — штат Індіана — майже 70 миль відділя. Я заплатив за свій проїзд як не компаній, то, принаймні, бригаді потягу, помагаючи розвантажувати вагони на кожній станції.

Весь день я розвантажував вагони на кожній станції, де потяг сплинявся. Це був один із днів, так звичайних для пізньої зими на середньому заході. Атмосфера була похмуро-зелена й ні холодна, ні тепла. Худоба товпилася в полях, ніби наперекір бажанню зими припинити тепло. Раз я бачив облізлого ріполова, що приткнувся на дотятий сітці, протягнений понад рейками. Химерний вибрик пам'яті: я його можу бачити й тепер. Він виглядав, як безнадійно вбитий горем, заблуканий гувльвіса, що надто рано покинув тепле пісоння; дим з потягу котився через нього, але птах не рухався, і я, пачаю, думаю, що, мабуть, дим зогрівав його.

Довгі хвилини я стояв у дверях вагона, який дивився, як минав краєвид. Мене не обходило, що я цілий день тягав важкі скрині на кожній станції — я-ж їхав кудись. Десь у другій долині було життя і мрії, і сподівання. Одноманітність і злиденна рутинна неохайного огайського містечка, буде незнанню. Я, мовою старовинних ірландських байкарів, був нарешті на шляху до надзвичайних пригод. Сумні й нещасні люди, знівчені колесом праці, стомлені жінки з пошматованими нервами, надто виснажені, щоб дивитися на зорі — оце були справжні мешканці країни мрій, що до цієї мене тягло. Яку я картину собою являв — повновидий рудий юнак з кривою усмішкою і веснянуватим обличчям, одягнений у шмаття,

що колись було оджею щасливіших працюючих хлопців. Все проходило повз мою свідомість: я не був жебраком під брамою життя. Я вернувся до Сейнт-Мері багачем, я покажу аристократичним дівчатам, які фиркали на мене на Спрінг-Стріті, що я був не тим, за кого вони мене вважали. Я не прийду назад, доки всі почують про мене. А коли я повернуся й гулятиму вулицями, люди казатимуть: "Ось іде Джим Тулі; він був малим п'янчиною і вештався по Ребіт-Тавну з дівками. А дивні на нього тепер. Це показує, чого хлопчак може досягти в цій країні, коли він важко працює й осяджує свої гроші". Вже тоді я мріяв, що колись стану письменником і писатиму чудові оповідання, і моє ім'я буде по всяких журналах, а одного дня тубільці Сейнт-Мері прокинутись і побачать моє ім'я розтягненим на цілу першу сторінку "Сатердей Івнинг Пост". Бігме, я показав би їм, я покажу. Потяг на-давав ходу, і мої думки бігли швидче.

Я думаю про Едну. Една була, на мою думку, найкраща дівчина, яка продавала своє тіло в Ребіт-Тавні. Вона брала з чоловіка по одному долару, і раз вона мені казала, що заробила сорок вісім доларів за одну ніч. Я па-лав задоволенням при згадці про Едну. Я вперше довідався про поллове життя від неї. Вона ніколи не брала з мене нічого. Вона сказала мені, що жінки люблять рудоголових хлопців. (Далі буде.)

В МОЛОДІ НАШЕ МАЙБУТНЄ!

Не забудьте передплатити для своїх дітей місячний журнал

"СВІТ МОЛОДІ"

що виходить у Вінніпегу і друкує доступні для молоді статті, вірші, оповідання, забави, загадки, а особливо звертає увагу на належне виховання робітничо-фермерської молоді.

Поширюйте вістку про цей журнал! Збирайте нові передплати! На цілий рік передплата виносить тільки 50 центів. Поодинокое число 5 ц.

Замовлення з грішми посилайте на таку адресу:

THE YOUTH'S WORLD
Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.